

Introit: Ž 84, 6-10

Píseň: 441

Píseň: 165

Text kázání: Exodus 19, 1-8

Bratři a sestry,

někdy mívám pocit, že my křesťané často sklouzáváme k postoji, že když jsme uvěřili v Pána Ježíše, je tím už vše v našem životě vyřešeno. Že jsme si zajistili věčný život a o víc se už nemusíme starat. Ovšem víra v Pána Ježíše je taky proces. Je to cesta, na kterou jsme se rozhodli vykročit. Není to něco, co vidíváme u lidí, kteří byli pokřtěni, konfirmováni a od té doby ve shromáždění nebyli. Abychom jednou došli do nebeského království, abychom tam mohli vstoupit, na to nepotřebujeme mít vstupenku v podobě křestního nebo konfirmačního listu. To by nám nepomohlo. Pro nás je především důležité do toho království vůbec dojít. Naše rozhodnutí stát se křesťanem, uvěřit v Pána Ježíše, to je teprve první krok na dlouhé cestě.

Ne náhodou je to přirovnáno k putování Izraelců ze země egyptské, ze země otroctví, do země zaslíbené. Ano, vyjít z Egypta je teprve první krok. Bůh Izrael vysvobozuje nadpřirozeným způsobem z těžkého otroctví. Na Egypt sesílá deset těžkých ran a Izraele vysvobozuje průchodem suchou nohou přes Rudé moře. Toto je přirovnáno k našemu křtu. Křtem jsme byli osvobozeni od otroctví hříchu. Ovšem pozor! Zde se člověk může mylně domnívat, že už má vyhráno. V naší církvi se víra vesměs předávala z generace na generaci. Vyvrcholením byl křest a konfirmace. Tím to však u mnohých skončilo a jakoby něco chybělo. Jakoby dotyční skutečně neprožili to nadpřirozené vysvobození z otroctví hříchu. Tak, jak ho prožili Izraelci v Egyptě, kdy Bůh shůry skutečně zasahoval. Ano, my pro svou víru potřebujeme zásahy shůry. Konečně – Písmo nás o tom zpravuje: „**Nenarodí-li se kdo shůry, nemůže spatřit království Boží.**“ To znamená, že ten, kdo se znovu nenarodí ve svém nitru přímým Božím zásahem, nemůže uvidět Boží království proto, že je stále držen v domě hříchu, v domě otroctví. Že ho hřích, ten Egypt stále drží. Může člověk něco udělat pro to, aby byl osvobozen? Může se sám přičinit, aby byl nadpřirozeně shůry osvobozen, protože sám si prostě nikdy nepomůže? Samozřejmě! Musí uvěřit, že Bůh jej chce osvobodit a spasit! Každému člověku to Bůh nabízí! Izraelci také napřed nevěřili Mojžíšovi a nadávali mu, když jim farao po prvních Božích požadavcích ještě přitížil. Nakonec ale byli odhodláni vstát a jít. Je-li člověk odhodlán, uvěří-li Bohu, tehdy Bůh bude nadpřirozeně jednat v jeho životě a vysvobodí jej z jeho hříchu zásahem shůry, úžasným osvobozením – je-li člověk ochoten vyznat Bohu své hříchy. Tehdy teprve křest nabývá svého smyslu. Tehdy, když se člověk stane novým člověkem s novou přirozeností, s proměněným charakterem, prostě skutečným Božím dítětem, které chodí s Bohem a zakouší jeho přítomnost ve svém životě.

Stále je to ovšem pro všechny Boží děti jen první krok. Do zaslíbené země je ještě daleko. A o tom se přesvědčili i Izraelci. Oni zakusili s Bohem skvělé věci, ale zaslíbená země vedla přes velikou poušť. A když přišly první těžkosti, někteří se chtěli vracet zpět do Egypta, kde sice dřeli pod bičem od rána do večera, ale měli plné hrnce masa. Tak to možná bylo i v našich životech a v životech těch, kteří začali žít s Bohem, ale nakonec se vrátili do područí hříchu. I my jsme si jistě prošli mnohými pokušeními. Když v našem životě víry přišla první zkouška, první poušť. Na koho jsme spoléhali? Na sebe? Anebo jsme volali k Bohu? Anebo jsme nadávali? Ten, kdo volal k Bohu, jistě prožil s Bohem další úžasnou zkušenost, že když k němu voláme, spoléháme na něj, on nás ze všech zkoušek vysvobodí a připraví nám východisko. I Izraelcům seslal v době hladu pokrm z nebe a vyvedl jim vodu ze skály. „**Všichni žízniví pojd'te k vodám, dám vám napít zadarmo.**“

To jsou zkušenosti, které nás mohly ve víře posunout dál. Blíže k Bohu. Ovšem druhý velice důležitý krok nastal pro Izraelce až před horou Sijón. Dalo by se říct, že to byla hora skutečného rozhodnutí. Rozhodnutí, zda jít s Bohem a poslouchat ho, anebo si jít svou cestou záhuby. Bůh skrze Mojžíše promluvil k lidu: „**Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás k sobě.**“ Izraelci skutečně teprve teď došli k hoře, kde sídlil Hospodin. A možná proto byla cesta strastiplná. Ale Bůh je teď přivedl k sobě. Aby byl stále s nimi. Aby s nimi uzavřel smlouvu. Smlouvu o vzájemné spolupráci. Smlouvu, že on je teď povede. A Hospodin jim to nabízel i nadále slovy: „**Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým.**“ Bratři a sestry, do zaslíbené země to byl ještě kus cesty. A na tuto cestu nebylo možné vstoupit

bez průvodce, jakým byl Hospodin. Neboť on ze svého nadhledu věděl, jaké po cestě čekají na Izraelce nástrahy a kolik budou mít nepřátel. Izraelci to netušili. Když chcete jet do neznámých končin, řekněme na nějakou výpravu, je dobré mít průvodce. Třeba cestovní kancelář, se kterou uzavíráte smlouvu. Hodně se teď hovoří o první české ženě, která nedávno vystoupila na Mount Everest. A teprve když posloucháme rozhovory s touto ženou, tak nám nezasvěceným znovu dochází, že tam nešla sama, jak by se na první pohled dle informací zdálo, ale se zkušenými průvodci. S těmi nepálskými šerpy, kteří jí nesli veškerý potřebný náklad. A to, že si je mohla najmout, stálo hodně peněz. Musela tedy s nimi uzavřít jistou smlouvu, že ji budou doprovázet za podmínek, které ona dodrží. Když se někdo chystáme podepsat smlouvu (třeba když jedeme na dovolenou – teď na pokraji prázdnin nás to některé čeká), moc dobře víme, že existují určité smluvní podmínky, k jejichž dodržení se obě strany, tedy i ta naše, zavazují. Jinak může druhá strana smlouvu vypovědět. Izraelcům Hospodin nabídl také smlouvu. Zákon. Desatero. Smlouvu, zaručující, že Hospodin dovede do zaslíbené země ty, kdo se podle této smlouvy budou řídit. Izraelci tehdy na tu smlouvu přistoupili: „***Budeme dělat všechno, co nám Hospodin uložil.***“

Bratři a sestry, my ale dobře víme, jak dlouho díky nedodržování smlouvy Izrael po poušti zbytečně bloudil. Čtyřicet let! Než vymřela generace, která smlouvu očividně porušovala. Která přestala spoléhat na svého Průvodce životem, na Hospodina. Tato generace do zaslíbené země nedošla. Ano, to se může stát Božím dětem, pokud budou porušovat smlouvu s Bohem, pokud přestanou spoléhat na Hospodina a začnou opět spoléhat pouze na sebe. Nedojdou do Božího věčného království! Tato dějinná událost je velice varující pro každého z nás! A Ježíšova slova k farizeům by rovněž měla být varováním pro každého z nás. Ježíš jim vytýká: „***Vy farizeové očist'ujete číše a mísy zvenčí, ale vaše nitro je plné hrabivosti a špatnosti.***“ Co tím Ježíš říká? Odsuzuje jejich zbožnost naoko, před druhými. Vidí, jak se skutečně chovají, když je nikdo nevidí, co je skutečně v jejich nitru. Bratři a sestry, ten, kdo má v nitru špatnost, kdo je té špatnosti stále plný, to je ten zbloudilý. Ten, který nedodržuje Boží smlouvu, nespolehá na Boha, ale na sebe, nezajímá ho Boží vůle, nechce mít průvodce životem, nechce dodržovat smluvní podmínky. Podle toho ale také dopadne. Nikdo nemá zajištěn věčný život nějakým papírem, nějakým členstvím v církvi. Bez Boha do věčného života prostě nelze nikdy dojít! Farizeům a zákoníkům je dále vytýkáno, že i když k nim „***Bůh posílal proroky, oni je zabíjeli***“. V naší zemi dnes možná žijeme v trochu civilizovanější společnosti, kde si nedovolíme hned tak někoho zabít. To ale neznamená, že jsme ochotni slyšet Boží hlas skrze ty, kteří nás napomínají. Kdo chce slyšet, odvrátí se z cest vedoucích k smrti. Kdo nechce, ten se vyhýbá, aby neslyšel. Těm zákoníkům je dále vytýkáno, že „***schovali klíč k poznání Boha.***“ To znamená, že oni měli k Bohu přivádět další. Ale jejich život tomu neodpovídal. Když chcete někoho přesvědčit, aby uvěřil v pravého Boha, musíte evangelium žít. Musí být ve vás. Musíte být osvobozeni z hříchu a skutečně žít v obecnství s Bohem. Ti zákoníci, ale i mnozí dnešní lidé si myslí, že stačí zbožnost naoko. Že to nikdo nepozná. Opak je pravdou. Takoví lidé spíše vzbuzují smích nebo se naopak z jejich chování může někomu udělat až špatně a už mezi nás nemusí nikdy příště přijít. „***Není nic zahaleného, co jednou nebude odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno.***“ Chceme-li si uchovat něco pro sebe, neopustit nějaký hřích, nedomnívejme se, že to skryjeme. Naopak. Radši to nedělejme, ať pak nemáme zbytečnou ostudu. Kéž nemusíme Hospodinu dělat tu hanbu a svými nepravostmi zahalovat dalším cestu ke spasení. Protože takto odporovat Bohu, mařit Jeho plán spasení národů, to Bůh opravdu nemá rád. „***Nezapírejme Hospodina svými hříšnými činy, ale přiznejme se k Němu dobrým vyznáním slovem i skutky! Neboť kdo mne zapře před lidmi, toho zapře Boží Syn před Božími anděly!***“

Bratři a sestry, jsme na cestě víry. Potřebujeme průvodce. Průvodce, kterého jsme jistě mnohokrát zklamali a opustili. Navraťme se k němu. On nám totiž v Kristu nabízí smlouvu novou. Lepší! Smlouvu, která nás dovede do zaslíbené země. Smlouvu, která nás ochrání před různými nástrahami, před hříchem, před falešnou zbožností, před zmateným blouděním, před zoufalstvím. Kéž můžeme plni odhodlání, jako tehdy Izraelci, říci ve svých modlitbách: „***Budeme dělat všechno, co nám Hospodin uložil.***“ Pak nás Hospodin učiní skutečně pronárodem svatým. Ne z našich zásluh, ale ze své veliké milosti. Amen.

Píseň: (496) 500

Slovo poslání: Mt 7, 13-14

Požehnání: Kéž rostete v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní a až do dne věčnosti. Amen.

Píseň: 685